

προκαλέσω έτέρας όρθότερας: ήτοι ή τώ (εί)ς 'Ακωνία (ν) ήτοι Σακωνία μετετράπη εις Τσακωνία, ώς τώ κοσσύμβα εις κουτσούμβα, τώ σέρδουλον τσέρδουλε (Deville S. 85.69), είτε τώ Τσακωνία προέκυψεν εκ τού ό εξ 'Ακωνία (ς), μετατραπέντος κατά τούς κανόνας τής τσακωνικής προφοράς τού ξ εις τδ (Defner 117 f). ό (έ)τσακωνία (ς), εξ ου βραδύτερον έσχηματίσθη τώ Τσακωνία και [τώ Τσάκωνες.

Αί προτάσεις μου αὐται είναι ίσως, ώς έλέχθη, λίαν τολμηραί υπόθεσεις, άλλ' ουδεμίαν έτέραν έγίνωσκον, ήτις νά ήδύνατο έξενεχθῇ μετά πλείονος δικαιολογίας.

Δέν θα ήτο όμως τόσον δυσχερής ή συσχέτισις τού τύπου Τσέκωνες (αν διεσώθη ακριβώς παρὰ Κωνσταντίνω τῷ Πορφυρογεννήτῳ) μετά τού Τσάκωνες. Έπειράθην ήδη (IF II 88) ν' αποδώσω εις προγενέστεραν έποχήν τής νεοελληνικής (τής Κοινής) τήν μετατροπήν τού άτόνου α εις ε μετά τώ ϑ και τώ λ. Κατά ταῦτα λίαν ένωρίς παρὰ τόν τύπον Λάκωνες έσχηματίσθησαν οί τύποι Λεκώνων Λεκωνία· ό τύπος όμως ουτός φαίνεται ότι υπήρξεν όλίγον βίωσιμος· έν πάσῃ όμως περιπτώσει εκ τού Λέκωνες έσχηματίσθη πιθανώς (κατά τώ 'Ακωνες) 'Εκωνες ένάμενον νά θεωρηθῇ ως βάσις τού υπό τού Πορφυρογεννήτου Τσέκωνες.

Αν όμως αί δυσχερείαι τού όνόματος δέν ήρθσαν είσέτι, τούτο ουδέν αντίλεγει κατά τής υπό πᾶσαν έποψιν βασιμωτάτης γνώμης, καθ' ήν οί Τσάκωνες κατάγονται εξ 'Ελλήνων, ή δέ χώρα αὐτῶν δέν έπρεπε νά στιγματισθῇ έν τῷ χάρτῃ τού Φίλιππων ως «σλαβική».

Έν Φρειδεούργῃ κατά Σεπτέμβριον 1893.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΝ ΜΟΝΑΙΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΗΡΩΤΙΑΣ.

Τοιαῦτα τινά Χρονικά σημειώματα εξέδοτο άλλο- το έν τῇ «Νεολόγῳ Έβδομαδιαίῃ Έπιθεωρήσει» ταύτῃ και ό κ. Ν. Ι. Γιαννόπουλος· φρονούντες δέ και ήμείς μετ' αὐτοῦ ότι πλείστη χρήσιμος ὕλη εύρεθή- σεται έν αὐτοῖς πρὸς επικιοδόμησιν τής κατά χώρας ιστορίας, δημοσιεύομεν ένταῦθα ὅσα ή μόνοι ήδυνή- θημεν νά συλλέξωμεν έν διαφόροις περιοδείαις, ή αξιοπίστοι άλλοι γνώριμοι μᾶς απέστειλον.

1. Εἰς 'Οσδίαν.

Υπό τώ όρος Μίχλα, ὅπερ έστιν ή έσχατιὰ τού ὄρους Λαμπαρίτσα, πρὸς δυσμάς, κείται εις τήν ὑπώ- ρειαν τώ χωρίον 'Οσδίαν εκ 30 οίκογενειῶν συγκεί- μενον, κατωτέρω δέ τούτου ήμίσειαν ὥραν επί βράχου πετρῶδους, αποτόμου και ὕψηλῳ κατά τήν νοτιοδυ- τικήν πλευράν τήν ὑπερβεν τού ποταμοῦ Κελαμᾶ

(Θυμίδος), ή παλαιὰ 'Οσδίαν, τώ παληχώρι λεγό- μενον υπό τῶν πέριξ.

Ένταῦθα πρὸς τοῖς έν έρειπίοις πλείστοις οική- μασι διατηρεῖται είσέτι πελασγικόν φρούριον με ά- κρόπολιν, μεταξύ δέ τῶν κυμάτων σώζονται και αί εκκλησίαι Παργία και 'Αγιος Ταξιάρχης. Η Πανα- γία έχει πλείστας άγιογραφίας εις τούς τοίχους και μικρόν τέμπλον βερνικωμένον· έξωθεν δ' αὐτῆς επί τῆς ΒΑ πλευρᾶς εύρον τήν εξῆς χρονολογίαν διά κε- ράμων :

ΕΤC ΔΡΙΗ

ἄνωθεν δέ τού ιεροῦ βήματος επί τῆς ΒΑ πλευρᾶς διά κεράμων επίσης τὰς εξῆς δύο σειράς :

Η
ΙΩΠΕΤΡΟΥΑΡC...

ΕΤC ΔΡΙ ΠΠΑΓΑΛΑΝΕ.

Υποτιθέασιν οί κάτοικοι τῆς Νέας 'Οσδίνας ότι ό μὲν Πέτρος Υαῤῥς ήν ό Πρωτομάστορας έν τῇ άνεγέρσει τῆς εκκλησίας, ό δέ Πατᾶ Γαλανός, τού δευτέρου στίχου ήν ό κτήτωρ, τούτου δέ δεικνῦσι και τήν οικήαν παρακειμένην.

Έντός τού ναοῦ εἰσιν ἄνωθεν τῆς ΝΑ πύλης τὰ εξῆς διά μελάνης, κατεστραμμένα όμως έν τῷ μέσῳ ένεκα τῶν εἰσρεόντων ὕδῃτων τῆς βροχῆς εκ φεγ- γίτου τινός :

† ΟΥΤΟC Ο ΘΕΙΟC Κ, ΠΑΝCΕ... ΧΕ C...
ΠΑΝΤΕC 'ΟΙ'ΚΟC Γ'ΑΡ Θ'ΟΥ' Κ,
ΠΡΟCΕΥΧΗ... CCLΘΗΜΝC . V
ΚΑΚΩΝ ΕΝΘΑΔΕ Κ, ΛΑΡΗΑ..CVMΟΝΟΚΟΥ
Κ, ΑΥ'ΠΑΡΘΕΝΟΝ ΜΑΡΗΑC ΚΕΛ...
ΠΟΥ ΚΕ ΕΞΟΔΟΥΠΑΠΑ
ΓΑΛΑΝΟΥ' ΚΕ V ΜΗΡΤΗΡ ΑΥΤΟΥ
ΕΝΓΟ... ΟΝΑΕ ΑΝΘΕΝΤΟC
ΚΕ ΔΕΟΠΛΤΟΥ ΚΗΡΗΩΚΗ'ΟΥ ΠΟ...
ΕΤΕΛΗΟ'ΘΗ ΜΗΝΗ' ΑΝΓΟΥCΟΥ Κ'...

Εἰσι δέ τὰ κεφαλαῖα ταῦτα γράμματα ποικιλοτρόπως συμπεπλεγμένα και τούτου ένεκα μάλλον δυσκόλως άνα- γινωσκόμενα, έχουνσι δέ σπουδαιότητα οὐκ ὀλίγην, κα- θότι έν αὐτοῖς άγνωστος ήμῖν αναφέρεται επίσκοπος ανθέντης και δεσπότης Κδρ 'Ιωανίκιος πιθανώς, επί τῆς έποχῆς τού ὁποῖου ιστορήθη ό ναός.

'Αλλ' ή άρχαιοτέρα εκκλησία, ήτις και Βυζαντινή φαίνεται, έστιν ή έν μέσῳ επίσης οίκιων κειμένη κά- τωθεν τῆς Παναγίας και επ' όνόματι τού 'Αρχιστρα- τήγου Μιχαήλ φερομένη, ό 'Αγ. Ταξιάρχης. Επί τῆς ΒΑ αὐτῆς πλευρᾶς έξωθεν τού ιεροῦ βήματος διά κεράμων εἰσι τὰ εξῆς:

ΕΤ C ΠΕ

ἔσωθεν δέ ὑπεράνω τῆς ΝΑ πύλης μακρά έστιν έπιγραφή άπεσθεσμένη κατά τὰς άρχὰς τῶν γραμμῶν και με κε-

φαλαίαι στοιχεῖα καὶ ἀνορθόγραφος, ἐξ ἧς ἡμεῖς ταῦτα ἀνέγνωμεν:

... .. ἀνιστορήθη ὁ θεὸς
... .. ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ
... .. υνδρομῆς καὶ ἐξόδου κόπου
τοῦ ἐντιμοτάτου ἀρχοντος ΚΥ ...
Δημήτρη ἱερέως
μνήμη θανάτου χρησιμευθῶ
εροῦ ἡμῶν Φιλοθέου — Νοφρότου
ἐπὶ ἔτους .ΡΗ

Καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἄλλον εὐρίσκομεν ἄγνωστον ἐπίσκοπον Βουθρωτοῦ καὶ Γλυκῆς τοῦ Φιλοθέου. Ἀλλὰ καὶ ἄλλη τις ἐπιγραφὴ ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ ναοῦ τούτου ἄνωθεν τῆς ΝΑ πύλης ἀπεσβεσμένη σχεδὸν ἐν ἧ καὶ ἄλλος ἐπίσκοπος μνημονεύεται Ἰωάννης, ὡς ἠδυνήθη νὰ διακρίνω.

2. Εἰς Βουρσίαν.

Ἡ Βουρσίνα (καὶ Βρυσίνα) φρούριον καὶ πόλις τῆς Ἡπείρου ἄλλοτε, ἥδη χωρίδιόν ἐστιν ἐξ 28 οἰκογενειῶν, ἐξ ὧν τινες μὲν ἐπὶ τοῦ λόφου, αἱ πλεῖται δὲ εἰς τὴν ΝΑ πλευρὰν τοῦτου ἐν εἵδει ἀμφιθεάτρου, οὗτινος τὸν ΝΑ ὁρίζοντα περιορίζει τὸ λίαν πλησίον ἀγρίως ἀνυψούμενον ὄρος τοῦ Βλαχωρίου (συνέχεια τῆς Λαμπανίτσας), ὑπάγεται ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Βελλῆς, καίτοι δύο ἡμερῶν δρόμον ἀπέχει τῆς Κονίστης περίπου, ἡ δὲ Παρχμυθία ἐξ ὥρας μόνον μακρὰν ἐστίν. Εἰς τοὺς πόδας τοῦ χωρίου ἀφ' ἐνὸς μὲν ῥεεὶ ὁ Ζαλογγίτικος ποταμός, ἐφ' οὗ ὑπάρχει λιθινὴ γέφυρα ἐνὸς τόξου δι' ἧς συγκοινωνοῦσι μετὰ τοῦ Βλαχωρίου, ἀφ' ἐτέρου δ' ὁ κατεργόμενος ἐκ τῶν Κουρέντων ὀφιοειδῶς Καλαμάς, ὅστις ἐνταῦθα δέχεται καὶ τὸν Ζαλογγίτικον καὶ ἐφ' οὗ ὑπῆρχε καὶ ἐτέρα γέφυρα δι' ἧς ἐκοινώνει ἡ Βουρσίνα μετὰ τὰς ἀντίπεραν γαίας. Ἐπὶ τῆς ἐσχατιᾶς τοῦ λόφου, ἥτοι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ δυτικοῦ ἄκρου τοῦ ἀμφιθεάτρου ὑπῆρχε φρούριον βυζαντινῆς ἐποχῆς μικρῶν διαστάσεων, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐρείπων τῶν τειχῶν ἐνταῦθα ἦσαν πλείστοι οἰκίαι, αἵτινες διακρίνονται κατεστραμμέναι καὶ ἡδη, ὡς καὶ ἐρείπωμένη ἐκκλησία. Εἰς τὸ φρούριον τοῦτο Θωμᾶς ὁ Δεσπότης τῆς Ἡπείρου κατὰ 1379 Κωνσταντίνον τὸν Προκαθήμενον ἀφ' οὗ ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ εἰρῇ τῇ Ἰωαννίνων ἐκλείσεν, ὡς ἐγγληματίαν καθοσιώσεως ἀπέστειλεν ὅπου ἅμα ἀφιχθέντα ἐφόνευσαν καὶ ἐνεταφίασαν (Π. Ἀραβαντ. Ἡπείρου Χρον. Τόμ. Α'. Κεφ. Γ'. § 90).

Ἐν τοῖς πέριξ τῆς Βουρσίνας ἐξ εἰσὶν ἐκκλησίαι, ἐν δὲ τῷ χωρίῳ μία, ἡ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Γεωργίου. Ἐξώθεν τοῦ ἱεροῦ βήματος ταύτης διακρίνονται τὰ ἐξῆς:

ἔτους, ΞΡΙΕ

Ἡ χρονολογία αὕτη ὁμοία ἐστίν καὶ ἐπὶ τῆς ΒΔ. πλευρᾶς τοῦ τρούλου ἔξωθεν ἐντὸς δὲ τῆς ἐκκλησίας καὶ ἄνωθεν τῆς κυρίας πύλης αὐτῆς (διότι ἔχει καὶ δῶμα τῶν κατηγούμενων) ἀνέγων τὰ ἐξῆς ἀνορθόγραφα:

«Ἰστορήθη ὁ θεὸς καὶ πάνσεπτος ναὸς οὗτος τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου διὰ συνδρομῆς καὶ ἐξόδου κόπου καὶ μόχθου Θωμᾶ καὶ τῶν τέκνων του καὶ παπᾶ ἰω καὶ ἰω παπᾶ Γιώργη καὶ παπᾶ Δημήτρη καὶ ἐτέρων ἀδελφῶν ὑπὸ χειρὸς ἡμῶν Μιχαήλ ἐπολεσε Νίκο καὶ Δημήτρίου Ἀμὴν ἔτους Ζ. Ρ. Κ. Η. ἐν μηνὶ Αὐγούστου τελειοῦται».

Ὡστε κατὰ ταῦτα ὁ μὲν ναὸς ἐκτίσθη κατὰ τὸ 7115 ἀπὸ Κτίσεως Κόσμου, αἱ δὲ ἁγιογραφικαὶ τοῦ εἰκόνος ἀπεπερατώθησαν εἰς τὰ 7124 ἀπὸ Κτ. Κ.

Εἰς τὴν προσκομιδὴν ἐνταῦθα ἀναγινώσκονται προσέτι: «ἔτι δεσμευθὰ ὑπὲρ ἀφέσεως Θωμᾶ Μιχαήλ», καὶ παρακατιῶν ἐν ἄλλῃ γραμμῇ: «Ἰωάννου ἱερέως Γεωργίου».

Ἐν τῇ πρὸς Ν. παρχειμένη Μονῇ, τῇ τιμωμένῃ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἔξωθεν μὲν τοῦ ναοῦ, ὅστις μικρὸς ἐστὶ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐντὸς κοιλώματος βράχου ὑπερκειμένου ὑπάρχει ἡ ἐξῆς χρονολογία

ἔτους, ΞΡΧΘ

ἐντὸς δ' ἐπὶ τοῦ παραθυροφύλλου τοῦ δεξιῦ χοροῦ ἀναγινώσκονται τάδε:

1855. 10 Αὐγούστου ἄλεσεν ὁ μύλος· εἶχε τὸ δεκάρι γρ. 8.

1831. Αὐγούστου 30· ἐστρώθη καὶ ἡ ἐκκλησία· Χρῆστο Νικόλας μάστουρας· Μόλιστα.

4829. Ἰουλίου 25· ἐστρώθη καὶ ἡ Ἀγία Παρασκευή.

1832. Αὐγούστου 14· ἔγιναν τὰ στασίδια· σταῦρο μάστουρας.

1829. Νοεμβρίου 29· ἔγιναν οἱ τέμπλοι τῶν δύο ἐκκλησιῶν ὑπὸ χειρὸς τῶν Μετσοβιτῶν Στέργιου καὶ Γεωργίου.

Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τέλος Ἀγία Παρασκευῇ εἰς θέσιν Ἀράζανη, ἐξ οὗ καὶ Ἀράζανιτσα λέγεται αὕτη, ἀναγινώσκειται ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς ἔξωθεν τὸ ἔτος

ΞΡΕ

καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς

ΤΣΦΗ

Ἐντὸς δ' εἰς τὸ μέσον τῆς ἀνδρωνίτιδος, ἔνθα ἀναγινώσκειται ὁ Ἀπόστολος, ὑπάρχει πλᾶξ κυκλικὴ ἐγγεγραμμένον ἔχουσα δικέφαλον ἀετὸν, καὶ κατὰ τὴν περιφέρειαν τὰ ἐξῆς: «ΝΙΚΟΔΜC· ΗΓΜNC· ΧΡΙCΘ ΝΙΚΟΛΑ ΜCPC:—1829. 1818 25».

Εἰς δὲ τὴν εἰκόνα αὐτὴν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς εἰσὶ γεγραμμένα τάδε: «Ἰστορήθησαν αἱ πάνσεπτες καὶ αἱ ἅγιοι εἰκόνες καὶ ἐορτὲς τοῦ τέμπλου διὰ συνδρομῆς καὶ δαπάνης τοῦ ἡγουμένου Κυρ Νικοδήμου. Διὰ χειρὸς Ἀναστασίου Ἀναγνώστη Τσεπελοβίτη κατὰ τὸ 1832 Ἰουναρίου 3.

Κάτωθεν τῆς εἰκόνος ταύτης εἰς τὸ τέμπλον ἐπὶ τοῦ ξύλου εἰσὶ γεγραμμένα:

ΚΤΙΤΟΡΑΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΓΟΥΜΕΝΟΣ 1829.

3. Εἰς Μονὴν Παγανιού.

Ἡ Μονὴ αὕτη κεῖται ἐν μέσῳ πυκνοῦ δάσους παρὰ τὴν Τσιουρίλαν καὶ ὑπὲρ τὴν Σέλιανην, ἧς θεωρεῖται

κτῆμα, ἀπέχει δὲ περὶ τὰς δύο καὶ ἡμίσειαν ὥρας τῆς Παραμυθίας πρὸς βορρᾶν. Ὁ Ι. Αζμπρίδης (Ἡπειρ. Ἀγκυ-
θοσρ. σελ. 57) σημειοῖ ὅτι ἦν ποτε μετόχιον τῆς ἐν Πε-
λοποννήσῳ Μονῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου· ἡδὴ πτωχὴ
εἰς εἰσοδήματα, χαίρει φήμην θαυματουργοῦ, χρησιμεύει
δὲ καὶ ὡς σωφρονιστήριον, διὸ ἐκάστοτε φέρονται ἐν
αὐτῇ ἐκ διαφόρων μερῶν φρενοβλαβεῖς, Χριστιανοὶ τε καὶ
Μωαμεθανοὶ ἐκ τῶν πέριξ, σωφρονούμενοι δι' ἀλύσειον
καὶ νηστειῶν πρὸς τῇ χάριτι τῆς Παναγίας.

Ἄγνωστος ἂν ἡ ὀνομασία Παγανιούς προῆλθεν ἐκ τῆς
λέξεως, ὡς λέγουσι, παγάνα, διότι δηλαδὴ ἐν τῷ δάσει
πολλάκις τοῦ ἔτους ἐξέρχονται παγάνες οἱ κυνηγοὶ ἐκ
τῶν πέριξ χωρίων εἰς κυνήγιον ἰδίως ἀγριοχοίρων καὶ
ἐλάφων, ἢ ἐκ τῆς μνήμης τῆς Μονῆς Παναγίας, μετα-
πεσοῦσα εἰς Παγανιούς-Παγανιούς.

Ἐνταῦθα εἰς χειρόγραφον βιβλίον περιέχον μόνον ὀνό-
ματα κεκοιμημένων μνημονευομένων ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἐν
ταῖς ἱεροτελεστίαις ἀναγράφονται οἱ ἱερομόναχοι οἱ ἐν τῇ
μονῇ διατελέσαντες ἡγούμενοι, ὡς πιστεύεται, κατὰ τὴν
ἐξῆς τάξιν :

Ἰωακείμ, Σχμουήλ, Παρθένιος, Ζακχαῖος, Γεννάδιος,
Σεραφεῖμ, Παγκράτιος, Διονύσιος, Χρῦσανθος, Λεόντιος,
Ἰακώβ, Ζώσιμος, Χρῦσανθος, Ἀμβρόσιος (ἐκ Σέλιανης),
Γρηγόριος (ἐπίσης). Εἰς τούτους προσθέτομεν ἐνταῦθα
τοὺς ζῶντας, τὸν τελευταίως ἀποχωρήσαντα ἡγούμενον
Κωνσταντῖον ἐκ Κουρέντων καὶ τὸν ἡδὴ ἡγουμενεύοντα
Ἰωσήφ ἐκ Σέλιανης, τὸν πρὶν παπᾶ Δημήτριον, προα-
χθέντα εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο καὶ εἰς ἀρχιμηνδρίτην ὑπὸ
τοῦ πρώην Παραμυθίας Κυρ. Ἰωάννου.

Ἐκ τῶν ἄνω δέκα καὶ πέντε τοῦ βιβλίου ἱερομονάχων
ἐτάφησαν ἐν τῇ Μονῇ, ὡς λέγεται, δώδεκα ἀποθανόντες

ἐν αὐτῇ. Ἐπίσης δὲ λέγουσιν ὅτι πολλοὶ αὐτῶν διήνυσαν
ἐνταῦθα πολλὰ ἔτη, εἰς δ' ἐκ τῶν τελευταίων μάλιστα
πεντήκοντα ὅλα ἔτη ἐβίωσαν ἐν αὐτῇ. Ἀναφέροντες δὲ
καὶ χρονολογίας εἰς τινὰς αὐτῶν σημειούμεθα τοὺς

Ἰωακείμ 16. 2.
Γεννάδιον 1681.
Χρῦσανθον 1806.
Ἀμβρόσιον 1845.
Γρηγόριον 1876.
Κωνσταντῖον 1892.
Ἰωσήφ 1893.

Ἄνωθεν τῆς ἐσωτερικῆς πύλης τοῦ ναοῦ εὕρεται ἡ
ἐξῆς ἐπιγραφή ὁλονέν καταστρεφόμενη ὑπὸ τοῦ χρόνου
καὶ μόνον ταῦτα ἔχουσα εὐδιάκριτα ἐν κεφαλαίοις γράμ-
μασι καὶ ἀνορθόγραφα :

« + Ἀνιστορήθη ὁ θεὸς καὶ πάνσεπτος ναὸς τῆς ἀ-
μνημήτου [ἀμωμήτου (;)]

καὶ πανάγνου Μαρίας καὶ πανυπερευλογημένης ἐν-
γόζου Δεσποίνης ἡμῶν

Θεοτόκου ἐγκαϊναιστ . . . καθιερωθὲν παρὰ τοῦ πανι
[ε]ρωτάτου Κου Κου Εὐγενί[ου]

διὰ συνδρομῆς καὶ ἐξόδου παρὰ τοῦ πανοσιωτάτου
Γενναδίου ἱερομονάχου

Θεοδοσίου μοναχοῦ ἔτους ΑΧ (ΠΑ) »

Ἐκ ταύτης μανθάνομεν ὑπάρξαντας κατὰ τὸ 1681
ἐπίσκοπον τὸν Εὐγένιον, ὅστις ἄγνωστος ἡμῖν τυγχάνει
μέχρι τοῦδε, καὶ ἱερομόναχον τὸν Γεννάδιον, ὅστις πι-
θανὸν νὰ εἴναι ὁ ἐν τῷ καταλόγῳ μνημονευόμενος καὶ
μοναχὸν τὸν Θεοδόσιον.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Ὁ Zola δὲν ἠσχύχασεν ἔτι. Μετὰ τοὺς Εὐρωπαίους ἰδοὺ ὅτι
δυσμενέστατα ἀποφαίνονται καὶ οἱ Ἀμερικανοί. Ἡ ἀμερικανικὴ
ἐφημερίς *Κήρυξ* τῆς Νέας Ὑόρκης ἐδημοσίευσεν τὸ μυθιστόρημα
τοῦ Zola ἐν ταῖς στήλαις αὐτῆς καὶ ἐπιστολὰς ἀπευθυνθείσας
τῇ διεθυνσίᾳ αὐτῆς ὑπὸ διαφόρων, δι' ὧν πολλάκις ὑβρίζεται
ἔτι ὁ συγγραφεὺς τῆς *Lourdes*. Ἐξ αὐτῶν παρέχομεν τὰς ἐξῆς
ἐν κειμένῳ.

Continuez si cela vous convient à imprimer votre
sale histoire, mais que je sois pendu si vous me la
faites lire : Je cesse d'acheter le *Herald* ; Je le re-
prendrai quand vous aurez fini.

R. V. Z.

Je suis étonné que vous publiiez *Lourdes*, ne trou-

vez-vous pas qu'il y a déjà assez de biqoteries dans
notre pays ?

Un Américain

Lourdes est un blasphème et un saleté, Zola est
un imbécile littéraire.

(Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ *Truth* τοῦ Seranton)

Je considère la publication de *Lourdes* dans vos
colonnes comme une insulte à la jeunesse. Je ne suis
pas capable de digérer pareille nourriture. Je me
désabonne.

Véritas

Lourdes est faible et ennuyeux, un reporter ordi-
naire envoyé sur les lieux nous en aurait appris da-
vantage . . .

Howard Fuller

Zola a le génie de blesser le goût public
(Montreal-News).

Τοιαῦται ἐπιστολαὶ ἐδημοσιεύθησαν πλεῖστα, πᾶσι δὲ ἐπὶ
τοῦ αὐτοῦ τόμου.

Κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς ἐν Παρίσις Ἀκαδημίας

*Εξωθεν τοῦ ναοῦ ἐπὶ τῆς νοτιοανατολικῆς προσόψεως εὔρηται ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή ἐπὶ κεράμων :

Ὁ Πρωτοκλήτωρ

Ἰωακείμ ἱερο-

μόναχος †

α χ ρ θ

Ἐπίσης ἐξωθεν κελλίων ἀναγινώσκονται καὶ αἱ ἐξῆς ἐπιγραφαί :

1845 † Φλεβαρίου 27

Κτίτορας

Ἀμβροσίου ἱερομονάχου

ταῦτα δὲ ἐπὶ πλακὸς ἐντετειχισμένης.

1876 †

Δικεμβρ

Γρηγορίου ἱερομο-

νάχου

ἐπίσης ἐπὶ πλακὸς ἐντετειχισμένης

Ἐντὸς τοῦ ναοῦ εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας εἰσὶ τὰ ἐξῆς ἀνορθόγραφα :

«Διὰ συνδρομῆς τοῦ πανοσιωτάτου κυρίου Χρυσάνθου ἱερομονάχου 1806 Ἰανουαρίου . . .» ἐγένετο δηλονότι ἡ εἰκὼν.

Εἰς δὲ μηναιὸν τι ἀνέγνωμεν τὰ ἐξῆς ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ ἀνορθόγραφα :

«1850 ἔτη. ἐχειροτονήθηκα ἐγὼ ὁ παπᾶ Γιώργης ἀπὸ χωρίον Σέλιανη στὸν Δεσπότη Διονύσιον.»

τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἀνεκινώθη ὅτι κατὰ τὰ ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς ἐν Δελφοῖς διενεργουμένης ἀνασκαφᾶς ἀνεκαλύφθη σπουδαῖον ἀπόσπασμα νέου ὕμνου εἰς Ἀπόλλωνα, φέρον, ὡς καὶ τὸ πρότερον, τὰ σημάδια φωνῶν. Τὸ νέον τοῦτο ἀπόσπασμα ἀποτελεῖται ἐξ 28 στίχων, ὧν ἡ ἀρχὴ διατηρεῖται ἐν ἰκανῶς καλῇ καταστάσει. Ὁ κ. Weil, ὁ διαπρεπὴς ἐκδότης τῶν ἐλλήνων τραγικῶν, ὁ τὸν πρῶτον εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνον, ὡς γνωστὸν, συμπληρώσας, κατάρθρωσεν, ἔχων ὑπ' ὄψει φωτογραφικὸν ἀπεικόνισμα ἀποσταλὲν ὑπὸ τοῦ κ. Homolle, νὰ συμπληρώσῃ ἅπαντα τὰ χάσματα, ἀνέγνω δὲ γαλλικὴν τοῦ νέου ὕμνου μετάφρασιν, παρέχουσαν ἐπαρκῆ περὶ τοῦ πρωτοτύπου ἰδέαν. Γενικῶς δὲ ἀποδίδεται εἰς τὸν ὕμνον τοῦτον ὑψηλὴ ποιητικὴ ἀξία. Ὁ κ. Th. Reinach θὰ μελετήσῃ τὰ σημάδια φωνῶν, ὅπως μεταγράψῃ πιθανῶς καὶ τὸν νέον τοῦτον ὕμνον διὰ σηματοφωρῶν τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς.

Ἐν τοῖς ἄλλοις ἐν Γαλλίᾳ ἐκδοθεῖσι συγγράμμασι καταλεχτέον καὶ τὸ *Professional-Louer*, μυθιστόρημα τοῦ εὐφυοῦς διηγηματογράφου ὅστις ὑπογράφεται Gyp. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο εἶνε εὐτυχῆς ὁδύσεια ἀγαθοῦ νέου, ὃν ὁ μυθιστοριογράφος διαγράφει

« 1870. ἔγινε ἀκρίβεια καὶ στοὺς ἐβδομηντα δύο περεκέτι.»

« Δέσποινα, πάντων Δέσποινα, καὶ πάντων ὑπερέρα καὶ πάντων ὑπερέχουσα τῶν ἄνω στρατευμάτων. ἔκτεινον χεῖρα κρατεᾶν καὶ φύλαττε τὸν κόσμον, τοὺς ἱερεῖς εὐλόγησον τοὺς σὲ παρακαλοῦντας, τοὺς μοναχοὺς συμπαθήσον»

4. Εἰς Σέλιανην.

Ἡ Σέλιανη χωρίον ἐστὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν μακρὰν τῆς Παραμυθίας ΒΔ.

Εἰς τὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χωρίου ἐκκλησίαν αὐτῆς ἐσώζετο μέχρι πρό τινας κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ἱερέως ἐπὶ τοῦ τρούλου ἡ χρονολογία ἀπρ.

Εἰς ἐξωφύλλον Πεντηκοσταρίου αὐτῆς ἀνέγνωμεν τὰ ἐξῆς :

«1829 μαγνηου 2. κακο θημηση οπο εκαψε τη σελιανη ο προνηος κε ηταν ακρηβηα μεγαλη επαγη το ταγαρι γρο. 80».

Ἐπίσης εἰς ἐξωφύλλον τι εὔρον καὶ τὴν ἐξῆς ἐμφαντικὴν δῆλωσιν ἀνορθογράφως :

«Κάνω θύμιση ὅτι ἐγέννηκα ἐγὼ ἱερεὺς εἰς τὴν Μητρόπολιν Παραμυθίας ἐπισκόπου Ἀγάπιος με τὸν ἡγούμενον Ἀμβρόσιον καὶ με τὸν παπᾶ Γιώτη καὶ μοῦ πῆρα» γρόσια τριακόσια πενήντα ἥτοι 350 :

παρρησίχ

80 :

καὶ γράφω ἐπὶ χειρὸς

γρ. 430 :

Τριανταφύλλου ἱερέως. Φεβρουαρίου 3. 1846».

πτωχὸν ὑπάλληλον τοῦ ὑπουργείου, καὶ ὅτινι ἀγαθὸς παρίσταται δαίμων γυνὴ τις ἔχουσα ἑκαταμυριά τινα, ἥς δὲ χάριν ἀλλάσσει ὄνομα καὶ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον αὐτοῦ γίνεται δεκτὸς ὑπὸ τῶν ἀριστοκρατῶν ὡς εὐγενῆς. Τὸ βιβλίον τοῦτο κρίνεται τερπνὸν καὶ εὐάρεστον, περιέχον πολλὰς παρατηρήσεις τοῦ mondain κόσμου καὶ ὠραῖα πρακτικῆς φιλοσοφίας μαθήματα. Ἀληθὲς δὲ σκηνὴ κομωιδίας κρίνεται ἡ ἀφήγησις τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ νέου.

Ἐτερον μυθιστόρημα ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Ernest Daudet ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *Aveux de femme* καὶ ἄλλο ὑπὸ Louis Richard ἐπιγραφόμενον *Fin de jeunesse*.

Χαρακτηριστικὴν ἐδημοσίευσεν κριτικὴν ὁ Gaston Deschamps ἐν τῷ Ἀρόφῳ τῶν Παρισίων τῆς «Ἱστορίας τῆς ἐλληνικῆς φιλολογίας» ὑπὸ τῶν Alfred καὶ Maurice Croiset, τοῦ μὲν μέλους τοῦ πανακαδημείου καὶ καθηγητοῦ ἐν τῇ σχολῇ τῶν γραμμάτων τῶν Παρισίων, τοῦ δὲ καθηγητοῦ ἐν τῷ Κολλεγίῳ τῆς Γαλλίας. Τὸ σύγγραμμα ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 3 ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐνέχει τὰ περὶ Ὀμήρου, τῆς κυκλικῆς ποιήσεως καὶ τοῦ Ἡσιόδου, ὁ δεῦτερος τὰ περὶ τῶν ἱστορικῶν καὶ ὁ τρίτος τὴν ἀττικὴν περίοδον, τραγωδίαν, κομωιδίαν.

5. Εἰς Μονὴν Ἰωάννης ὁ Προδρόμος εἰς Βέλλιανην.

Αὕτη κεῖται παρὰ τὸ χωρίον Βέλλιανη καὶ πρὸς Α τοῦ πελασγικοῦ αὐτῆς φρουρίου, μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν μακρὰν τῆς Παραμυθίας. Οὐδεμία ἐν αὐτῇ σώζεται ἐπιγραφὴ, μόνον δ' ἐντὸς τοῦ ναοῦ πρὸ τῆς Ὁραίας Πύλης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πλάξ ἐστίν, ἐφ' ἧς ἀναγινώσκεται τὸ ἔτος 1137 καὶ ἦτις ἐκ τοῦ παλαιοῦ ναοῦ τοῦ παρακειμένου ἐν ἐρείπιοις ἐνταῦθα μετηνέχθη καὶ πιθανῶς μᾶς παρέχει τὴν μόνην περὶ τῆς Μονῆς χρονολογικὴν σημείωσιν. Ὁ Ι. Λαμπρίδης (Περὶ τῶν ἐν Ἠπείρῳ ἀγαθοερ. σελ. 50) λέγει ὅτι ὁ εὐκτήριος οἶκος τῆς μονῆς (ὁ παλαιὸς βεβαίως) τῷ 738 ὠκοδομήθη, ἀλλ' ἀγνοοῦμεν ποῦ βασίζεται.

Ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ ἀκόμφου καὶ ὑπὸ σεισμοῦ διαρραγέντος νέου ναοῦ, ἐν μακρᾷ γραμμῇ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα τοῦ καλογήρου, ὅστις οὐ πρὸ πολλοῦ καταστρέψας τὸν παλαιόν, μικρόν, ὠραίον βυζαντινόν, ἀνήγειρε τοῦτον, ἔχει δ' οὕτως: «Λεόντιος ἱερομόναχος».

Ὁ Λεόντιος οὗτος εὔρηται καὶ εἰς τὴν ἐξῆς σημείωσιν ἣτις ὑπάρχει εἰς ἐξώφυλλον Πηδαλίου τῆς Μονῆς, ἐν τῇ ἐπισκοπῇ, Παραμυθίᾳ, ἥδη ἀποκειμένου καὶ ἣτις μαρτυρεῖ περὶ τοῦ ἄλλοτε πλούτου τῆς Μονῆς:

«Καὶ τὸ παρὸν βιβλίον ὑπάρχει Λεοντίου ἱερομονάχου καὶ ἡγουμένου τῆς ἱερᾶς Μονῆς Προδρόμου Βέλλιανης καὶ ἀπὸ τὴν ἀνωμαλίαν... εἰς 1854 ἐχάλασαν τὸ ἱερὸν μοναστήριον, τὸ ἐκκύψαν καὶ τοῦ ἐπῆραν τὸ βιὸν ἀπὸ γι-

Ἀποβλέπων τις εἰς τὸ ὅτι ὁ Γάλλος γενικώτερον μὲν ἀλλὰ καὶ ἀσφαλῶς ἀντιλαμβάνεται τῶν ἐλλήνων συγγραφέων, ἐκτίθησι δὲ τὰ περὶ αὐτῶν ἐπαγωγικῶς καὶ οὕτως ὥστε πᾶσι νὰ ὦσιν εὐχερῶς καταληπτὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα καὶ εὐχερῆς ἡ εἰσόδος εἰς τὸν νοῦν καὶ τὰς καλλοῦν τῶν συγγραφέων, ἀνευρίσκει τὴν κριτικὴν τοῦ φιλελλήνου συγγραφέως τῆς Ἑλλάδος τῆς σήμερον ὀρθήν.

Παρὰ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολ. Ἐταιρείας παρηγγέθη ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Τσουντας νὰ περιέλθῃ τὰς Κυκλάδας καὶ νὰ ἐνεργήσῃ προχείρους ἀνασκαφὰς πρὸς εὑρεσιν προϊστορικῶν μνημείων. Ὁ γνωστόν, εἰς πάσας τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου εὐρίσκεται πληθὺς προϊστορικῶν τάφων, ἀγαλμάτια λευκά, δακτυλιδίοι καὶ λοιπὰ ἀντικείμενα μυκηναϊκῆς ἐποχῆς, περὶ τούτου δὲ πραγματεύθησαν ἐκτενῶς ὁ Βόλτερος καὶ ἄλλοι ξένοι ἀρχαιολόγοι. Ὀλίγα δὲ ἐξ αὐτῶν ἔχει καὶ τὸ μουσεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας. Ὁ κ. Τσουντας εὐρίσκεται ἤδη εἰς Ἀμοργόν, ὅπου ἐνεργεῖ ἀνασκαφὰς πρὸς ἀναζήτησιν τῶν ἀρχαιολογικῶν αὐτῆς κειμηλίων, ἰδίως δὲ τῶν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου εἰδωλίων, τῶν ὁποίων αἱ παραστάσεις ἀκόμη δὲν ἐξηγήθησαν ἐπαρκῶς, διότι ἀγνωστον εἶνε ἂν παριστάνουσιν θεοὺς ἢ κοι-

δοπρόβατα 936: μεγάλα, ἐξ ὧν τὰ κατζίκια καὶ τὰ ἀρνιά, γελάδες 83, βώδια καματερά 15, τούρμα φοράδες 50, χωρία γεννήματα, λάδια, ἀσήμια καὶ ἄλλο βανταλῆμι καὶ ἤλθα καὶ κάθουμι εἰς Βοϊνίκον εἰς τὸ μετόχιον 1866. Ἰουν. 12. ἡγούμενος Λεόντιος».

6. Εἰς Παραμυθίαν.

Εἰς ἐκκλησιαστικόν τι βιβλίον τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας τῆς Παραμυθίας εἰσι γεγραμμένα τὰ ἐξῆς:

«Ἐτους 1813 Νοεμβρ. 28. Θιμησι ἡς τας ἡκοσι οκτο του νοεμβρ. προς το φεξιμο εισιτικε ἡ γι τοσο οπου επεσαν σπιτια του χασανι προνιου και αλλα μερικα τιχι και αλα αποδελιπα οπου κανις δὲν θιματε ετουτον τον σισμον και το γραφο εγο δια θιμησι ἡς το παρον βιβλιον δια ενθιμησι και το γραφο εγο

(παπα πανος) Παραμυθιας ἐφημεριος
σήμερα παρσκαθεβ εγινε ο σισμος».

Ἐν Παραμυθίᾳ

(Ἀκολουθεῖ).

Δ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ.

νοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ ἡ θρησκεία τῶν πρώτων οἰκιστῶν τῶν νήσων τούτων Καρῶν ἢ ἄλλων φυλῶν δὲν ἐξηκριβώθη ἀκόμη. Ὅπωςδήποτε σπουδαίαν σημασίαν διὰ τοὺς ἀρχαιολόγους ἔχει ἡ ἐξερεύνησις τῆς ἐποχῆς ταύτης, διότι τότε ἤρχισεν ὁ πολιτισμὸς νὰ εἰσδύῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἣτις κατὰ τοὺς κλασσικοὺς χρόνους ἐκ τῆς μοιραίας ταύτης ὠθήσεως εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς προόδου ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης.

Ὁ γνωστὸς ἄγγλος ἀρχαιολόγος Ἔβανς, ὅστις πρὸ τινος χρόνου μεταβὰς εἰς Ἀθήνας ἠγάρασε διὰ λογαριασμὸν τοῦ μουσείου διαφόρους ἀρχαιοτήτας ἐκ τῶν κοινῶν καὶ συνήθων, εὐρίσκειται ἀπὸ τινος ἐν Κρήτῃ καὶ ἔτυχεν ἀδείας ὅπως ἐνεργήσῃ αὐτοῦ ἀνασκαφὰς. Αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται ἀποβλέπουσιν, ὡς λέγεται, εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἐρείπίων τῆς ἀρχαίας πόλεως Κνωσοῦ, τῆς περιφήμου καθέδρας τοῦ Μίνως, ὅπου μυθολογεῖται ὅτι εὐρίσκεται καὶ ὁ Μινώταυρος, ἄρχονται δὲ προσεγγῶς. Ὁ κ. Ἔβανς δὲ σκοπεῖ νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολὺ ἐν Κρήτῃ, ὅπως ἐνεργήσῃ καὶ ἄλλαχού τῆς νήσου ἀνασκαφὰς.

Ο. Α.